

da vilde Sagen være fremmet ad sin naturlige Vej, nemlig Kirkevejen, og ikke ad borgerlig Organisationsvej". Jeg maa dertil sige, at jeg betragter denne Udtalelse som en Indrømmelse fra den ærede Ordførers Side af, at det ikke er et Principspørgsmaal. Saa snart det er en af de af hende nævnte — jeg tror det er 8 — Kvinder, som ønsker at indtræde i et Præsteembede, og der er en Menighed, som vil indstille vedkommende, mener den ærede Ordfører, at alle Hindringer er ryddet af Vejen. Nu vil jeg for det første spørge: Hvorfor indskrænke det til disse 8 Kvinder? Har den ærede Ordfører absolut udtømt sin Liste med dem? Et Blad som „Kristeligt Dagblad“ udtaler i Anledning af denne Artikel, at naar den ærede Ordfører udtaler sig saaledes, vil det være umuligt at modsætte sig den Sognemenighed, som ønsker en ukendt kvindelig cand. theol. til Præst, og jeg er fuldstændig enig med „Kristeligt Dagblad“ i denne Udtalelse. Saa kunde man sige: Ja, men det, der er Hovedsagen, er dette: Lad os faa den Menighed, der ønsker enten en ukendt kvindelig cand. theol. eller en af det ærede Medlems 8 Personer eller en anden, som er skikket til at være Præst, saa drøfter vi Sagen, saa er det den rette Tid til at drøfte den. Men dertil vil jeg svare: der er ingen Tid saa ubetimelig til at drøfte Sagen, som naar den Situation kommer til at foreligge, thi det, man saa vil komme til at drøfte, er den enkelte Ansøgers Kvalifikationer — den ærede Ordfører har jo vist Vejen, hun kender kun 8, som hun kunde tænke sig i den Stilling — og den enkelte Menigheds Kvalifikationer eller Ret. Nej, en lovgivende Forsamlings Opgave maa være den at sørge for at lægge Forholdene til Rette efter sine Principper, og Princippet det er dette: Kvindernes Ligeret med Mænd til Embeder og Bestillinger, og saa overlade til de enkelte Menigheder, om de vil gøre Brug af denne Lov. Saa gaar det hele langt lettere, saa gaar det hele langt naturligere, saa har vi den rette Fremgangsmaade.

Derfor har vi ment det rigtigt ved denne Lejlighed at stille disse Ændringsforslag, som skal give Kvinderne Adgang til Præsteembeder i Folkekirken, og jeg skal slutte med at anbefale mine Meningsfæller i dette høje Ting at stemme saaledes som af mig angivet.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til den Argumentation, der nys fandt Udtryk i den Tale, som det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) holdt som Begrundelse for de af ham og hans Meningsfæller med min Tilslutning stillede Ændringsforslag. Jeg kan derfor fatte mig meget kort, idet jeg blot vil pege paa et enkelt af Ændringsforslagene, som jeg gerne vil lægge ærede Medlemmer paa Sinde at overveje særligt, og det er Ændringsforslaget om at stille Lærere i Folkeskolen — Lærerinderne maa jeg sætte i Parentes, eftersom der jo desværre ikke kan tænkes ved denne Lejlighed at blive et Flertal for at stille Kvinderne lige med Mændene —, naar de har gjort 10 Aars Skoletjeneste og et Arbejde i Menigheden, som kvalificerer dem til Præstegerningen, saaledes, at de har Adgang til at søge Præsteembeder. Jeg ved, at man fra visse Hold vilde betragte det som noget meget farligt, hvis dette skete; saa vilde det teologiske Studium gaa til Grunde, siger man, saa vilde alle, der ønskede at blive Præster, unnlade at gaa den besværlige teologiske Vej, men blot tage Lærereksamen og gaa ind i Folkeskolens Tjeneste for saa, naar der var gaaet 10 Aar, at søge over i en Præstestilling, og paa den Maade vilde der hurtigt ske en Forandring af hele Præsteskabets Uddannelse. Den Slags Betragtninger kan man vel stille op som et Ræsonnement og ogsaa faa en vis Sammenhæng i Tankegangen, naar man anfører det, men jeg har den Opfattelse, at det i det praktiske Liv absolut vilde forme sig anderledes. De unge Mænd, der søger det teologiske Studium, fordi de allerede som unge har besluttet sig til at ville være Præst, de tænker saa vist ikke paa Genvej, naar de har bestemt sig til at gaa Studievejen fremfor at gaa over i det praktiske Liv. Tværtimod er det deres Ærgerrighed at faa den bedste og den højeste Uddannelse, fordi de vil gøre sig selv saa dygtige, som det nu er muligt, til den Stilling, de søger ind i. Det er den almindelige Tankegang, og der vil derfor efter min Opfattelse kun blive Tale om, at ældre, erfarne Lærere, som har vist Anlæg og Evner for Præstegerningen, faar Adgang til at søge Præsteembede. Jeg tror ikke, at Landets Teo-